

Flemming Rose er en rose, en rose er en rose, er en...

PARADOKS VS TAUTOLOGI

Om Publicistprisen

Rose skriver sig ind på de positive værdiers side i forhold til distinktionerne, tolerance versus intolerance og etnisk åben og fleksibel versus lukket osv.

Han behersker tolerancens og frihedens paradoksale natur, det at disse værdier i sin renhed bliver sin egen modsætning.

Det er sandt, at den rene tolerance i sin yderste konsekvens må indrømme, at den tolererer intolerancen, lige som det absolut differentierede og åbne sind i yderste konsekvens opdager, at det er fuldstændigt åbent for fx de tre store monoteismers ontologiske verdensbillede, kosmologierne, hvor verden er reduceret til en orden, hvor godheden, sandheden og magten fuldstændig intolerant og entydigt tilhører en og kun en gud, enten den kristne, den jødiske eller islamiske.

Friheden (i markedsfundamentalistisk forstand identisk med liberalismen) og tolerancen er i sin renhed sin egen modsætning, dvs. paradoksalt konstitueret. Det er der redegjort for logisk, semantisk, filosofisk ikke bare hos Karl Popper, men også af J. L. Austin, N. Luhmann, K. Gödel, George Spencer Brown, L. Wittgenstein, J. Derrida og mange andre.

Flemming Rose benytter sig af mulighedsbetingelserne i de semantiske konstitueringer omkring frihedsbegrebet, der står i centrum for mediernes italesættelse af sin egen sociale funktion.

Frihedsidealet kan her bruges i ethvert ærinde, fordi det ikke sætter grænser for noget.

Med forsvaret for friheden indskriver Rose sig derfor omkostningsfrit på det positives side. Komiteen risikerer heller ikke noget, ved at give ham publicistprisen.

I og med, at retten til at sige om andre, hvad de absolut ikke bryder sig om at høre, kan forsvares under henvisning til det principielle forsvar for ytringsfriheden, har man eksplicit givet sig selv en begrundelse for at sige det grimme om andre i enhver konkret situation.

Forsvaret for ytringsfriheden kan konkret bruges i enhver situation og anbringer konstruktivt og aggressivt den, der tager forsvaret i sin mund, på det lyse og positives side over for det mørke og negative.

Det interessante er dog slet ikke det generelle forsvar for de positive værdier, som publicisterne fremhæver. For det er først, når det principielle og generelle manifesterer sig konkret, at det gør en forskel.

På generelt plan er de rene positive værdier paradokser eller tautologiske.

Frihed, tolerance og åbenhed er lige så meget ufrihed som intolerance og lukkethed som de er intetsigende på det generelle og principielle plan.

Med tildelingen af prisen til Rose udfolder den herskende orden inden for mediernes sociale selvbeskrivelse sig tautologisk.

Med prisen siger den herskende orden kun om sig selv, at den har ret til at sige, hvad den vil. Det siger ikke andet, end at den orden, der siger om sig selv, at den har ret til at sige, hvad den vil, kan sige om sig selv og alt andet, hvad den vil sige om sig selv og alt andet.

Prisen gælder generelt, siger intet konkret. Det samme er det samme (tautologi), Rose er Rose, eller det samme er forskelligt (paradoks) Roses frihed er ufrihed, tolerance er intolerance.

Semantisk lever indikationsværdien ved distinktionen, det samme er forskelligt/det forskellige er det samme, to sider af det samme eller det forskellige identitet med det samme.

Men hvad siger den herskende orden så i øvrigt konkret om sig selv og alt andet?

Konkret har jøder, kristne og muslimer yderst faste roller inden for den italesatte orden. Der er på ingen måde frit valg her.

Jøderne har en stor pulje af ret til positiv særbehandling med sig fra anden verdenskrig sammen med Israels særlige position i fjendeland, dvs. blandt muslimer, i Mellemøsten, hvor drivmidlet i vor økonomi kommer fra, olien. Det forklarer noget af den overrepræsentation, som jøderne statistisk indtager i mediebilledet.

Kongedømmet, med de semif feudale politiske traditioner, kristendom som statsreligion og det markedsfundamentalistiske verdensbillede lægger jord til i det sakrale opgør om jordens sparsomme livsbetingelser.

Religionen har juridisk en særstatus med blasfemiparagraffen, som jøderne benytter sig af i tide og utide. Racismekortet hives selektivt frem, når det handler om anfægtelserne af jødens særstatus inden for den herskende orden, hvorimod det er ytringsfrihed at beskrive muslimerne som terrorister. Det er racisme, at påpege jødernes hang til penge og magt, men ytringsfrihed, når muslimerne beskrives som den største trussel mod demokratiet!

Den herskende orden er ekstremt selektiv i sin omgang med retten til at håne. Men ytringsfriheden er identisk med sin egen negative værdi, dvs. retten til at håne, hvad man selektivt husker at glemme.

Man indskriver sig bevidst på det positives side, med hævdelser af retten til at vælge. Valget af position og tro er det hellige. Man omgås sin forfatningssikrede ret til at tro og orientere sig selektivt ud fra sin tro.

Den forfatningssikrede ret til at konstruere sin egen religiøse realitet, og orientere sig ud fra den er der allerede, tom, paradoksalt og tautologisk, og den konstruerede realitet falder i forlængelse af den herskende ordens orienteringsmønstre, som denne ordens sociale konstruktion.

Antroposof: "Rudolf Steiners antroposofi er sand, fordi vi har valgt at tro det."

Kristne: "Kristendommen er sand, fordi vi tror på den"

Jøder: "Vi er de udvalgte med retten til det hellige land, fordi vi tror det".

Muslimer: "Vi har ret, for vi tror på profeten Muhammed og beder til Allah fire gange om dagen".

Demokrater: "Vi har ret, for vi har flertallet med os".

Refleksionen af religionen udfolder sig på andre kognitive betingelser end religionens, og er illoyal over for religionens konstruktion. Den ser,

- at de kristne tror, de er kristne, fordi de har valgt at tro det,
- at jøder tror, at de er jøder, fordi de har valgt at tro det,
- at muslimer tror, at de er muslimer, fordi de har valgt at tro det, og
- at det demokratiske flertal tror, at det har ret, fordi de fleste er de fleste.

Refleksionen af disse konstruktioner er illoyal i forhold til konstruktionerne, og sætter dem ind i sin egen kontekst, konkret og betinget af andre kognitive forudsætninger end dem som de religiøse konstruktioner lever ved.

Religion og etnicitet handler ikke om race og ontologi, men om semantik og social psykisk kognitiv praksis, konstruktivisme.

De etniske forskelle er ikke ontologisk substantielle, men semantisk, socialt og psykisk konstruerede, dvs. båret i en kognitiv social psykisk praksis.

Det er ikke biologiske og ontologiske forskelle, der gør forskellen mellem Benjamin Netanyahu og palæstinenserne. Det er derfor ikke racisme, når kampen om Vestbredden, Gaza og Jerusalem udspiller sig, men etnisk begrundede forskelle og etnisk begrundede overgreb på de internationale menneskerettigheder. Jøderne kan ikke på baggrund af tro og demokratisk flertal sætte palæstinenserne rettigheder ud af kraft, uden at bryde international lov.

Racemæssigt, biologisk og ontologisk falder lederen for den jødiske stat Israel inden for samme kategori, som lederen af det daværende nazistiske Tyskland gjorde. Adolf Hitler og Benjamin Netanyahu er racemæssigt identiske.

Modsætningsforholdet mellem jøder og nazister er derfor ikke af racemæssig karakter, men udtryk for en social konflikt, bygget op over semantisk konstrueret etnicitet.

Men den jødiske semantik har, takket være overvægten af jødiske medarbejdere i de vestlige medier, politiske system og finansverden, overtaget i den sociale beskrivelse af jødernes modsætningsforhold til alle andre end jøder, hvorfor jøderne uden videre argumentation kan trække racismekortet, hver gang deres etnisk sociale selvorganisering problematiseres i en bredere kontekst.

Jødisk semantik afslører sig her som inkarneret i den vestlige verdens sociale selvbeskrivelse, netop ved det, at det lader sig gøre at trække nazikortet, hver gang jødens særlige position inden for den italesatte og italesættende orden påpeges. Men det har intet med racisme eller nazisme at gøre, at påpege den jødiske semantik.

Dette aspekt af essensmytologisk forsimpning står sammen med så mange andre i vejen for en mere adækvat og funktionel moderne selvbeskrivelse i DK og resten af den vestlige verden.

Kulturkonservativismens mangfoldige udtryk blokerer for den mere intellektuelt forpligtende kritik af det moderne samfunds selvbeskrivelse.

De danske medier er med deres pris til Rose et eklatant eks. på det.

Kritikken af denne orden har i praksis ikke en chance inden for denne orden.